

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে যেতিয়া পিতাক অশৰীৰী হৈ স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ কাৰণে এই সৃষ্টিখনেই সমাপ্ত হৈ যায়, দেহ আৰু সৃষ্টি পাহৰি যোৱা"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ দ্বাৰা সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ কিয় প্ৰাপ্ত কৰিছে?

উত্তৰ: নিজকে আত্মা বুলি বুজি, পিতা যি হয় যেনেকুৱা হয়, সেইটো ৰূপত স্মৰণ কৰিবলৈ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। কিন্তু এই তৃতীয় নেত্ৰই তেতিয়াহে কাম কৰিব যেতিয়া সম্পূৰ্ণ যোগযুক্ত হৈ থাকিবা অৰ্থাৎ এজন পিতাৰ সৈতে সঁচা প্ৰেম থাকিব। কাৰো নাম-ৰূপত ওলমি নাথাকিবা। মায়াই প্ৰীত ৰখাতেই বিঘ্ন আনে। ইয়াতেই সন্তানসকল প্ৰতাৰিত হৈ যায়।

গীত: মৰনা তেৰী গলি মে..... (মৰিম তোমাৰ গলিতে.....)

ওঁম শান্তি। কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনেও এই গীতটিৰ অৰ্থ বুজিব নোৱাৰে। যিদৰে বেদ-শাস্ত্ৰ আদি ৰচনা কৰা হৈছে কিন্তু যিবোৰ পঢ়িছে তাৰ অৰ্থ একো বুজিব নোৱাৰে সেয়েহে পিতাই কয় - মই ব্ৰহ্মা মুখৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ বুজাওঁ, তেনেকৈ এই গীতবোৰৰ অৰ্থও কোনেও বুজি পাব নোৱাৰে, পিতাইহে ইয়াৰ অৰ্থ বুজায়। আত্মা যেতিয়া শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হৈ যায় তেতিয়া জগতৰ সকলো সম্বন্ধ চিঙি যায়। গীতেও কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজি অশৰীৰী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এই সৃষ্টি সমাপ্ত হৈ যায়। এই শৰীৰ এই পৃথিৱীত আছে, আত্মা ইয়াৰ পৰা ওলাই গ'লে সেই সময়ত সেই আত্মাটিৰ বাবে মনুষ্য সৃষ্টি নাই। আত্মা নাওঁঠ হৈ (শৰীৰ বিহীন) যায়। পুনৰ যেতিয়া শৰীৰত আহে তেতিয়া পাৰ্ট (ভূমিকা) আৰম্ভ হয়। পুনৰ এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা শৰীৰত গৈ প্ৰৱেশ কৰে। পুনৰ মহাতত্বলৈ উভতিব যাব নালাগে। উৰি অন্য এটা শৰীৰলৈ যায়। ইয়াত এই আকাশ তত্বতেই আত্মাই ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। মূলবতনলৈ যাব নালাগে। যেতিয়া শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেতিয়া ত্যাগ কৰা শৰীৰটোৰ সৈতে নতুবা প্ৰৱেশ কৰিবলগা শৰীৰটোৰ সৈতে কৰ্মবন্ধন নাথাকে। শৰীৰৰ পৰাই ভিন্ন হৈ নাযায় জানো। আকৌ যেতিয়া অন্য শৰীৰ লয় তেতিয়া সেই কৰ্মবন্ধন আৰম্ভ হয়। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনো মনুষ্যই নাজানে। পিতাই বুজাইছে সকলো (মনুষ্য) একেবাৰে বুদ্ধিহীন (অজ্ঞানী)। কিন্তু এনেকৈ জানো কোনোবাই মানি লয়। নিজকে কিমান বুদ্ধিমান (জ্ঞানী) বুলি ভাবে, পিচু প্ৰাইজ (শান্তিৰ পুৰস্কাৰ) দি থাকে। এয়াও তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণসকলে ভাল ৰীতিৰে বুজাব পাৰা। তেওঁলোকেতো নাজানেই যে শান্তি কাক কোৱা হয়? কোনোৱেতো মহাত্মাসকলৰ ওচৰলৈ যায় যে মনৰ শান্তি কেনেকৈ হ'ব? এনেকৈতো কয় যে বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হ'ব! এনেকৈ নকয় যে নিৰাকাৰী সৃষ্টিত শান্তি কেনেকৈ হ'ব? সেয়াতো হয়েই শান্তিধাম। আমি আত্মাসকল শান্তিধামত থাকোঁ কিন্তু তেওঁলোকেতো মনৰ শান্তি বুলি কয়। তেওঁলোকে নাজানে যে শান্তি কেনেকৈ পোৱা যাব? শান্তিধামতো আমাৰ নিজৰ ঘৰ। ইয়াত শান্তি কেনেকৈ পাব পাৰি? অৱশ্যে হয়, সত্যযুগত সুখ, শান্তি, সম্পত্তি সকলো আছে, যাৰ স্থাপনা পিতাই কৰে। ইয়াততো কিমান অশান্তি। এই সকলোবোৰ এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। সুখ, শান্তি, সম্পত্তি (এই সকলোবোৰ) ভাৰততহে আছিল। সেয়া পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ আছিল আৰু দুখ, অশান্তি, দৰিদ্ৰতা, এইবোৰ ৰাৱণৰ উত্তৰাধিকাৰ। এই সকলোবোৰ কথা বেহদৰ পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। পিতা পৰমধাম নিবাসী নলেজফুল (জ্ঞানপূৰ্ণ), যিয়ে আমাক সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তেওঁ আমাক আত্মাসকলক বুজাই আছে। এয়াতো জানা যে জ্ঞান আত্মাত থাকে। তেওঁকেই জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। সেই জ্ঞানৰ সাগৰে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ ইতিহাস-ভূগোল বুজায়। সৃষ্টিৰ আয়ুসো থকা উচিত নহয় জানো। বিশ্বখনতো আছেই। কেৱল নতুন সৃষ্টি আৰু পুৰণি সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। এয়াও মনুষ্যই নাজানে। পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টি হ'বলৈ কিমান সময় লাগে?

তোমালোক সন্তানসকলে জানা কলিযুগৰ পিছত সত্যযুগ নিশ্চয় আহিব সেয়েহে কলিযুগ আৰু সত্যযুগৰ সংগমত পিতা আহিবলগীয়া হয়। এয়াও তোমালোকে জানা পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ কৰায়। ত্ৰিমূৰ্তিৰ অৰ্থই এইটো হয় - স্থাপনা, বিনাশ, পালনা। এয়াতো গতানুগতিক কথা। পিছে এই কথাবোৰো তোমালোক সন্তানসকলে পাহৰি যোৱা। নহ'লে তোমালোক বহুত আনন্দিত হৈ থাকিলাহেঁতেন। নিৰন্তৰ স্মৃতি থকা উচিত। বাবাই আমাক এতিয়া নতুন সৃষ্টিৰ বাবে যোগ্য (লায়ক) কৰি আছে। তোমালোক ভাৰতবাসীহে লায়ক হোৱা, অন্য কোনো নহয়। অৱশ্যে হয়, যিসকল অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে, তেওঁলোক আহিব পাৰে। পুনৰ ইয়ালৈ (দৈৱী ধৰ্মলৈ) ধৰ্মান্তৰিত হৈ

যাব, যিদৰে অন্য ধৰ্মলৈ গৈছিল। এই সকলো জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। মনুষ্যক বুজাব লাগে এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও নিশ্চয় হ'ব। এই সময়তে বাবা আহি ৰাজযোগ শিকায়। যিয়ে ৰাজযোগ শিকে, তেওঁলোক নতুন সৃষ্টিলৈ গুচি যাব। তোমালোকে সকলোকে বুজাব পাৰা যে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তাৰ পাছত ব্ৰহ্মা-বিশ্ব-শংকৰ, আকৌ ইয়ালৈ (স্থূলবতনলৈ) আহা, ইয়াত মুখ্য হৈছে জগত অশ্বা, জগত পিতা। পিতা ইয়ালৈকে ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহে, কিয়নো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো ইয়াত আছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা সূক্ষ্মবতনততো হ'ব নোৱাৰে। ইয়াতেই হয়। এওঁ ব্যক্তৰ পৰা অব্যক্ত হৈ যায়। এওঁলোকে ৰাজযোগ শিকি পুনৰ বিশ্বৰ দুটি ৰূপ হয়। সৃষ্টিৰ ইতিহাস-ভূগোল বুজিব নালাগে জানো। মনুষ্যইহে বুজিব। সৃষ্টিৰ মালিকেহে সৃষ্টিৰ ইতিহাস-ভূগোল বুজাব পাৰিব। তেওঁ জ্ঞানপূৰ্ণ, পুনৰ্জন্ম ৰহিত। এই জ্ঞান কাৰো বুদ্ধিত নাই। চিনাক্ত কৰাৰো বুদ্ধি লাগে। কিবা বুদ্ধিত ধাৰণ হয়নে নে এনেয়ে, নাড়ীৰ স্পণ্ডন চোৱা উচিত। অজমল খাঁ নামেৰে এজন প্ৰখ্যাত বৈদ্য আছিল। এনেকৈ কয় যে তেওঁ দেখিলেই বেমাৰৰ কথা গম পাই গৈছিল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেও বুজা উচিত যে এওঁ যোগ্য (লায়ক) হয় নে নহয়?

পিতাই সন্তানসকলক জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিছে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজি, পিতা যি হয়, যেনেকুৱা হয়, তেওঁক সেইটো ৰূপত স্মৰণ কৰা। কিন্তু এনেকুৱা বুদ্ধি তেওঁৰহে হ'ব যি সম্পূৰ্ণ যোগযুক্ত হ'ব, যাৰ পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত বুদ্ধি থাকিব। সকলোতো এনেকুৱা নহয়। এজনে আনজনৰ নাম-ৰূপত ওলমি যায়। পিতাই কয় - প্ৰীত মোৰ সৈতে ৰাখাচোন। মায়া এনেকুৱা যে পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত ৰাখিবলৈ নিদিয়। মায়াইয়ো দেখিবলৈ পায় যে মোৰ গ্ৰাহক আঁতৰি গৈছে সেয়েহে একেবাৰে নাক-কাণত ধৰি লয়। পাছত যেতিয়া প্ৰতাৰিত হয় তেতিয়া বুজে যে মায়াৰ হাতত প্ৰতাৰিত হ'লো। মায়াজিৎ, জগতজিৎ হ'ব নোৱাৰিব, উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিব। ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। শ্ৰীমতে কয় মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া তোমালোকৰ যি পতিত বুদ্ধি আছে সেয়া পবিত্ৰ হৈ যাব। কিন্তু বহুতে বৰ কঠিন অনুভৱ কৰে। ইয়াত চাবজেক্ট (বিষয়) এটাই 'অলফ' আৰু 'বে' (আত্মা আৰু বাদশ্বাহী)। বচ, এই দুটা শব্দও স্মৃতিত ৰাখিব নোৱাৰানে! বাবাই কয় অলফ (পিতাক) স্মৰণ কৰা পিছে নিজৰ দেহক, অন্যৰ দেহক স্মৰণ কৰি থাকে। বাবাই কয় - দেহক দেখিও তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। আত্মাই এতিয়া মোক চাবলৈ আৰু বুজিবলৈ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছে, সেই তৃতীয় নেত্ৰই ব্যৱহাৰ কৰা। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শী হৈছা। কিন্তু ত্ৰিকালদৰ্শীয়ো ক্ৰমানুসৰি হয়। জ্ঞান ধাৰণ কৰাতো কোনো কঠিন নহয়। বহুতেই ভালকৈ বুজে কিন্তু যোগবল কম, দেহী-অভিমানী বোধ বহুত কম। অলপ কথাতে ক্ৰোধ, খং আহি যায়, অৱনতি হৈ থাকে। আজি উল্লিতি হয় পুনৰ কাইলৈ অৱনতি হৈ যায়। দেহ-অভিমান হৈছে মুখ্য তাৰ পাছত অন্য বিকাৰ লোভ, মোহ আদিত বান্ধ খাই যায়। দেহৰ প্ৰতিও মোহ থাকে নহয় জানো। মাতৃসকলৰ মোহ অধিক। পিতাই এতিয়া তাৰ পৰা মুক্ত কৰে। তোমালোকে বেহদৰ পিতাক পাইছা তেন্তে আকৌ মোহ কিয় ৰাখা? সেই সময়ত চেহেৰা, কথা-বাৰ্তাৰ ধৰণ দেখিবলৈ বান্ধৰ সদৃশ্য হৈ যায়। পিতাই কয় - নিৰ্মোহী হৈ যোৱা, নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰা। শিৰত পাপৰ বোজা বহুত আছে, সেয়া কেনেকৈ নোহোৱা হ'ব? কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে স্মৰণ কৰিবলৈ নিদিব। যিমনেই মাথা নামাৰা কিয় ঘনে-ঘনে বুদ্ধি আঁতৰাই দিয়ে। কিমান চেষ্টা কৰা হয় যে মই অতি মৰমৰ পিতাৰ মহিমা গাই থাকোঁ। বাবা, বচ তোমাৰ ওচৰলৈ গ'লোৱেই, কিন্তু পুনৰ পাহৰি যায়। বুদ্ধি অন্য ফালে গুচি যায়। এয়া প্ৰথম নম্বৰত যোৱাজনো পুৰুষাৰ্থী নহয় জানো।

সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থকা উচিত যে আমি গড় ফাদাৰলি ষ্টুডেন্ট (ঈশ্বৰ পিতাৰ বিদ্যাৰ্থী)। গীতাতো আছে - ভগৱানুবাচ, মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলাঁ। কেৱল শিৱৰ সলনি কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। বাস্তৱতে শিৱবাবাৰ জয়ন্তী গোটেই জগততে পালন কৰিব লাগে। শিৱবাবাই গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) হৈ সকলোকে দুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি লৈ যায়। এয়াতো সকলোৱে মানি লয় যে তেওঁ মুক্তিদাতা, পথ প্ৰদৰ্শক হয়। পিতা সকলোৰে পতিত পাৱন, সকলোকে সুখধাম-শান্তিধামলৈ লৈ যাওঁতা হয় তেন্তে তেওঁৰ জয়ন্তী কিয় পালন নকৰে? ভাৰতবাসীয়েই পালন নকৰে সেয়েহে ভাৰতৰ এনেকুৱা বেয়া গতি হৈ গ'ল। মৃত্যুও বেয়া গতিৰে হয়। তেওঁলোকেতো এনেকুৱা বোমা সাজিছে, গেছ ওলাল আৰু শেষ, যিদৰে ক্লৰ'ফৰ্ম (চেতনা নাশক ঔষধ) লাগি যায়। এয়াও তেওঁলোকে তৈয়াৰ কৰিবই। বন্ধ হোৱা অসম্ভৱ। যি কল্পৰ আগতে হৈছিল সেয়া পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এই মিছাইল আৰু প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ দ্বাৰা পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হৈছিল, সেয়া এতিয়াও হ'ব। যেতিয়া বিনাশৰ সময় হ'ব তেতিয়া ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি সেয়া কাৰ্যত আহিয়ে যাব। ড্ৰামাই বিনাশ নিশ্চয় কৰাব। ৰক্তৰ নদী ইয়াতেই বৈ যাব। গৃহযুদ্ধত এজনে-আনজনক মাৰি নেপেলায় জানো। তোমালোকৰ মাজতো কিছুসংখ্যকেহে জানে যে এই সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। আমি এতিয়া সুখধামলৈ যাম। গতিকে সদায় জ্ঞানৰ অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকিব লাগে। যিমনেই স্মৃতিত থাকিবা সিমনেই সুখ বাঢ়ি গৈ থাকিব। ছিঃ-ছিঃ দেহৰ পৰা নিৰ্মোহী হৈ গৈ থাকিব। পিতাই কেৱল কয় - 'অলফ'ক (পৰমাত্মা) স্মৰণ কৰা তেতিয়া 'বে' (বাদশ্বাহী, সাম্ৰাজ্য) তোমালোকৰ। চেকেণ্ডত

বাদশাহী, বাদশাহৰ (সম্ৰাটৰ) সন্তান হোৱা মানেই পাছলৈ সেই সন্তানেই বাদশাহ নহ'ব জানো। গতিকে পিতাই কয় - মোক আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া চক্ৰৱৰ্তী মহাৰজা হ'বগৈ সেয়েহে গোৱাও হয় চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি, চেকেণ্ডত বেগৰ টু প্ৰিঞ্চ (ভিকহৰ পৰা ৰাজকুমাৰ)। কিমান ভাল। সেয়েহে শ্ৰীমতত ভালদৰে চলিব লাগে। খোজে প্ৰতি ৰায় ল'ব লাগে।

পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, নিমিত্ত হৈ থাকিলে মমত্ব নোহোৱা হ'ব। পিছে নিমিত্ত হৈ থকাতো কোনো মাহীৰ ঘৰ (ইমান উজু) নহয়। এওঁ নিজে নিমিত্ত হৈছে, সন্তানসকলকো নিমিত্ত কৰে। এওঁ কিবা লয় জানো? এওঁ কয় - তোমালোকে নিমিত্ত হৈ চম্ভালি থাকা। নিমিত্ত হৈ গ'লে তেতিয়া মমত্ব নোহোৱা হৈ যায়। এনেকৈ কয়ো যে সকলো ঈশ্বৰে দিয়া। আকৌ কিবা হেৰুৱালে বা কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে বেমাৰ হৈ যায়। পালে আনন্দিত হয়। যিহেতু কোৱাই যে সকলো ঈশ্বৰেই দিছে তেন্তে মৃত্যু হ'লে কন্দাৰ কি প্ৰয়োজন? পিছে মায়াও কম নহয়, মাহীৰ ঘৰ জানো। এই সময়ত পিতাই কয় - তোমালোকে মোক আহ্বান কৰিছা যে এই পতিত সৃষ্টিত থাকিব নিবিচৰা, আমাক পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ ব'লা, লগত লৈ ব'লা কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। পতিত-পাৱন আহিলে নিশ্চয় শৰীৰ সমাপ্ত হ'ব, তেতিয়াহে আত্মাসকলক লগত লৈ যাব। সেয়েহে এনেকুৱা পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত বুদ্ধি থকা উচিত। এজনৰ প্ৰতিহে প্ৰেম ৰাখিব লাগে, তেওঁকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। মায়াৰ ধুমুহাতো আহিব। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। সেয়া নিয়মৰ বাহিৰত হৈ যায়। পিতাই কয়- মই আহি এই শৰীৰৰ আধাৰ লওঁ। এইটো এওঁৰ শৰীৰ নহয় জানো। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা যে ব্ৰহ্মাও বাবা, শিৱও বাবা। বিষ্ণু আৰু শংকৰক বাবা বুলি কোৱা নহয়। শিৱ হৈছে নিৰাকাৰ পিতা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হৈছে সাকাৰী (শৰীৰধাৰী) পিতা। এতিয়া তোমালোকে সাকাৰ (শৰীৰধাৰী)ৰ দ্বাৰা নিৰাকাৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। দাদা এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে সেইকাৰণে কয় আমি দাদাৰ উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ দ্বাৰা লওঁ। দাদা (গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ) নিৰাকাৰ, পিতা হৈছে সাকাৰী। এয়া একেবাৰে আচৰিত নতুন কথা নহয় জানো। ত্ৰিমূৰ্তি দেখুৱায় কিন্তু বুজি নাপায়। শিৱক নোহোৱা কৰি দিলে। পিতাই কিমান ভাল-ভাল কথা বুজায় গতিকে আনন্দিত হৈ থকা উচিত - আমি বিদ্যাৰ্থী হওঁ। বাবা আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হয়। তোমালোকে এতিয়া সৃষ্টিৰ ইতিহাস-ভূগোল বেহদৰ পিতাৰ পৰা শুনি আছা আকৌ অন্যকো শুনোৱা। এয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ। কলেজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক সৃষ্টিৰ ইতিহাস-ভূগোলৰ কথা বুজাব লাগে। 84 জন্মৰ ছিৰি কি, ভাৰতৰ উত্থানৰ ক'লা আৰু পতনৰ ক'লা কেনেকৈ হয়, এয়া বুজাব লাগে। চেকেণ্ডত ভাৰত স্বৰ্গ হৈ যায় আকৌ 84 জন্মত ভাৰত নৰক হৈ যায়। এয়াতো অতি সহজে বুজিব পৰা কথা। ভাৰত গ'ল্ডেন এজৰ (সোণালী যুগৰ) পৰা আইৰণ এজলৈ (লৌহ যুগলৈ) কেনেকৈ আহিল - এয়াতো ভাৰতবাসীক বুজোৱা উচিত। শিক্ষককো বুজোৱা উচিত। সেয়া হ'ল পাৰ্থিৱ জ্ঞান, এয়া হ'ল আত্মিক জ্ঞান। সেয়া মনুষ্যই দিয়ে, এয়া গড ফাদাৰে (ঈশ্বৰ পিতাই) দিয়ে। তেওঁ হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, গতিকে তেওঁৰ মনুষ্য সৃষ্টিৰে জ্ঞান থাকিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই ছিঃ-ছিঃ দেহৰ পৰা সম্পূৰ্ণ নিৰ্মোহী হৈ জ্ঞানৰ অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকিব লাগে। বুদ্ধিত থকা উচিত যে এতিয়া এই সৃষ্টি সলনি হৈ আছে আমি আমাৰ সুখধামলৈ যাওঁ।

(2) নিমিত্ত হৈ সকলো চম্ভালিও নিজৰ মমত্ব নোহোৱা কৰিব লাগে। এজন পিতাৰ প্ৰতি সঁচা প্ৰেম ৰাখিব লাগে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কেতিয়াও কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে।

বৰদান: সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত কমলৰ সমান হৈ থাকোঁতা দিব্য বুদ্ধি আৰু দিব্য নেত্ৰৰ বৰদানী হোৱা

বাপদাদাৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ সন্তানে জন্মতেই দিব্য সমৰ্থ বুদ্ধি আৰু দিব্য নেত্ৰৰ বৰদান পাইছে। যিসকল সন্তানে নিজৰ জন্ম দিনৰ এই উপহাৰ যথার্থ ৰীতিৰে ব্যৱহাৰ কৰে তেওঁ কমল পুষ্পৰ সমান শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ আসনত স্থিত হৈ থাকে। কোনো প্ৰকাৰৰ আকৰ্ষণ - দেহৰ সম্বন্ধ, দেহৰ পদাৰ্থ বা কোনো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই তেওঁক আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত হৈ সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকে। তেওঁ নিজকে কলিয়ুগী পতিত বিকাৰী আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম হৈ থকাৰ অনুভৱ কৰে।

স্লোগান: যেতিয়া কোনো আসক্তি নাথাকিব তেতিয়া শক্তি স্বৰূপ প্ৰত্যক্ষ হ'ব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

মোহৰ ৰচিক চেক (পৰীক্ষা) কৰা। বুদ্ধি কোনো কেঁচা বন্ধনতো বান্ধ খাই থকাতো নাই? কোনো সূক্ষ্ম বন্ধনো থাকিব নালাগে, নিজৰ দেহৰ প্ৰতিও মোহ থাকিব নালাগে - এনেকুৱা স্বতন্ত্ৰ অৰ্থাৎ স্পষ্ট হ'বৰ বাবে বেহদৰ বৈৰাগী হোৱা তেতিয়া অব্যক্ত স্থিতিত স্থিত হৈ থাকিব পাৰিবা।